

" মৰমৰ সন্তানসকল – অবিলাশী চৰ্জনৰ (চিকিৎকৰ) পৰা একো নুকুৰাব নালাগে , অৱজ্ঞা হ'লে ক্ষমা খুজিব লাগে , নহ'লে বোজা বাঢ়ি যাব , নিন্দক হৈ পৰিব। "

প্ৰশ্ন: প্ৰকৃত উপাৰ্জনৰ আধাৰ কি? উল্লিখিত বিধিনি কিয় আহে?

উত্তৰ: প্ৰকৃত উপাৰ্জনৰ আধাৰ হৈছে পঢ়া। যদি পঢ়া ঠিক নহয় তেন্তে প্ৰকৃত উপাৰ্জন কৰিব নোৱাৰে। উল্লিখিত বিধিনি তেতিয়াই আহে যেতিয়া সংগ ঠিক নহয়। কোৱাও হয় যে সংগই উদ্ধাৰ কৰে কুসংগই ডুবায়ে। সংগ বেয়া হ'লে নপঢ়িব, অনুত্তীৰ্ণ হৈ যাব। সংগই ইজনে সিজনক ৰসাতললৈ লৈ যায়, সেয়েহে সংগদোষৰপৰা তোমালোক সন্তানসকল বহুত সাৱধানে থাকিব লাগে।

গীত: তুমি মৰমৰ সাগৰ (তুমি প্যাৰ কা সাগৰ হে)

ওঁম শান্তি। বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাৰ মহিমা সন্তানসকলে কৰে। এইয়া হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ মহিমা। তোমালোক সু-সন্তানসকলে এতিয়া সন্মুখত পিতাৰ মহিমা কৰা। বুজি পোৱা যে বেহদৰ পিতা আহি আমাক জ্ঞান দি স্বৰ্গৰ মালিক কৰি গঢ়ি আছে কিয়নো জ্ঞানৰ সাগৰ তেৱেঁই হয়। গড় (ভগৱানৰ) ওচৰত জ্ঞান আছে। ইয়াক গডিল (ঈশ্বৰীয়) জ্ঞান বুলি কোৱা হয়। পৰমপিতা পৰমাত্মা হৈছে জ্ঞান দিওঁতা। কাক? সন্তানসকলক। যেনেকৈ তোমালোকৰ মম্মাৰ নাম জ্ঞানৰ দেৱী বুলি ৰখা হৈছে। গতিকে জগদম্বা যিহেতু জ্ঞানৰ দেৱী হয় তেন্তে তেওঁৰ সন্তানসকলৰ ওচৰতো সেই জ্ঞানেই থাকিব। জ্ঞানৰ দেৱী সৰস্বতীক ভগৱানে জ্ঞান দিয়ে। কিন্তু কাৰ দ্বাৰা দিয়ে? এইটো অতিকৈ বুজিবলগীয়া কথা। দুনিয়াই নাজানে যে জগদম্বা কোন হয়? এয়াটো সন্তানসকলে জানে যে জগদম্বাতো এগৰাকীয়েই হ'ব। বহুত নাম দি দিছে। মনুষ্যইতো এইটো নাজানে যে এওঁ প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী সৰস্বতী হয়। তেওঁক জ্ঞান দিওঁতা হৈছে ভগৱান। সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে - এই জ্ঞান ভগৱানে দিয়ে। পিতাই সন্তানসকলক জ্ঞান দিছে। সৰস্বতীয়ে কেনেকৈ পালে? নিশ্চয় প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী হয় গতিকে পৰমপিতা পৰমাত্মা যি জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, তেওঁ এই মুখৰদ্বাৰা সৰস্বতীক জ্ঞান দিছিল। সেই জ্ঞানেই আকৌ আনকো দিয়ে। গড় ফাদাৰে পঢ়ায় গতিকে নিশ্চয় গড় ফাদাৰৰ সন্তান মাষ্টৰ গড় নহ'ল জানো, সেয়েহে নাম ৰখা হৈছে জ্ঞানৰ দেৱী। সন্তানসকলে এইটো জানে যে আমি আৰু আমাৰ মম্মাই জ্ঞান লৈ আছে জ্ঞান সাগৰৰ দ্বাৰা, যাক গীতাৰ ভগৱান বুলি কোৱা হয়। ভগৱানতো এজনেই হয়। কোনো দেৱতা বা মনুষ্য ভগৱান হ'ব নোৱাৰে। এতিয়া জ্ঞানৰ দেৱীৰ হয় তেন্তে কিহৰ জ্ঞান হ'ব? ৰাজযোগৰ। এই সহজ ৰাজযোগৰ জ্ঞানৰ দ্বাৰা জ্ঞানৰ দেৱী হৈ পিছত লক্ষ্মী দেৱী হয়গৈ। জ্ঞানৰ দেৱীৰ মহিমা আছে যেতিয়া নিশ্চয় সন্তানসকলৰো আছে। সকলো প্ৰজাপিতাৰ সন্তান হয়। মম্মাৰ সন্তান বুলি কোৱা নহয়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ মুখ কমলৰ এয়া হৈছে সন্তান। তোমালোক সকলোৱে ঈশ্বৰীয় সন্তান বুলি নিশ্চিত হৈছা। ঈশ্বৰ পিতাই কয় - সন্তানসকলৰহে সন্মুখত থাকো। কেৱল তেওঁলোকেই মোক চিনি পায়। গতিকে জগত অম্বা হৈছে জ্ঞানৰ দেৱী। এইয়া হৈছে সহজ ৰাজযোগৰ জ্ঞান, শাস্ত্ৰৰ নহয়। ভগৱানে এওঁক জ্ঞান দিয়ে আৰু দেৱী বুলি পৰিচিত হ'ল। জগত অম্বাতো মাতা হৈ গ'ল। আকৌ পৰৱৰ্তী জন্মত সম্পত্তিৰ দেৱী, লক্ষ্মী হয়, যাৰ ওচৰত মনুষ্যই ভিক্ষা খোজে। গতিকে এইটো সিদ্ধ হ'ল যে জগত অম্বাই পিতাৰপৰা ৰাজযোগৰ জ্ঞান লাভ কৰে। তেওঁক জ্ঞানৰ দেৱী বুলি কোৱা হয়। জ্ঞান হৈছে উপাৰ্জনৰ উৎস। এইয়া হৈছে প্ৰকৃত উপাৰ্জন যি সত্য পিতাৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত হয়। তোমালোকে এতিয়া পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসাৰে প্ৰকৃত উপাৰ্জন কৰি আছে। যদি নপঢ়া তেন্তে তেওঁৰ প্ৰকৃত উপাৰ্জন নহয়। সংগ ঠিক নহ'লে পঢ়িব নোৱাৰিব, উল্লিখিত নহ'ব। সংগই উদ্ধাৰ কৰে, কুসংগই ডুবাই দিয়ে, সংগ বেয়া হ'লে, নপঢ়িলে অনুত্তীৰ্ণ হৈ পিছতে থাকি যাব। শিক্ষকে ইয়াৰ কাৰণ জানে। পিতাই নাজানে। অৱশ্যে পিতাই ইমানখিনি বুজি পাব যে নিশ্চয় কমকৈ পঢ়িছে, নিশ্চয় সংগ বেয়া যাৰ বাবে অনুত্তীৰ্ণ হৈ যায়। ধৰি লোৱা পৰম্পৰ মাজত প্ৰেম আছে, দুয়োজনে নপঢ়ে তেন্তে ইজনে সিজনক ৰসাতললৈ লৈ যাব। পিতাই বুজি পায় যে এওঁ নপঢ়ে, এওঁক পৃথকে ৰখা উচিত। পঢ়া-শুনা নকৰিলে মনুষ্যক মূৰ্খ বুলি কোৱা হয়। পঢ়িলে বুদ্ধিমান বুলি কোৱা হয়। ভগৱানৰ মতত চলিব নোৱাৰিলে সতীয়া সন্তান বুলি কোৱা হ'ব। কিন্তু তেওঁলোকে অৰ্থ বুজি নাপায়। তোমালোকে জানা - কোনোবাই নপঢ়িলে পতিত পতিতেই হৈ থাকিব, অনুত্তীৰ্ণ হৈ ভগনীয়া হৈ যাব। পিতাই কয় - হে ৰাৱণ, তুমি মোৰ সন্তানসকলকো গিলি পেলোৱা। কিমান শক্তিশালী হোৱা। সন্তানসকল চয়তানৰ মতত চলিবলৈ ধৰে। শ্ৰীমতত নচলে। নিজৰ সৈতে প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে - খোজে প্ৰতি আমি বাবাৰ মতত চলিম। যিয়ে শ্ৰীমতত নচলে তেওঁলোকক আসুৰী মতধাৰী বুলি কোৱা হ'ব। বাবাই বুজি পায় যে এওঁ ইমান উচ্চ পদ লাভ কৰিব নোৱাৰিব, কাকোৱে বুজাব নোৱাৰিব গতিকে কোৱা হ'ব যে এওঁ ৰাৱণৰ বশীভূত হৈ আছে। যোগ নথকাৰ বাবে বুদ্ধি শুদ্ধ নহয়। বুদ্ধিৰ

যোগো লাগিব। ঈশ্বৰীয় সন্তানৰ চলন বহুত মাৰ্জিত হোৱা উচিত। জন্ম লৈয়ে কোনোতো হুচিয়াৰ ৰজা হ'ব নোৱাৰে। সেইবাবেই বাবাই কয় যে শ্ৰীমত অনুসৰি 5 বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয় লাভ কৰিব লাগে। যিয়ে শ্ৰীমতত নচলে বাবাই কৈ দিয়ে যে এওঁ আসুৰী মতত আছে। আকৌ তাৰ মাজত কোনোৱে 5 শতাংশ, কোনো 10 শতাংশ শ্ৰীমতত চলে। তাৰো হিচাব আছে।

গতিকে জগত অশ্বা এগৰাকীয়েই। জগত অশ্বা হৈছে মুখ বংশাৱলী সৰস্বতী, এয়া তেওঁৰ সম্পূৰ্ণ নাম। সৰস্বতীকে বীণা দিয়ে। এওঁ হৈছে জ্ঞানৰ দেৱী, নিশ্চয় তেওঁৰ সন্তানো থাকিব। তেওঁলোকৰো বীণা থকা উচিত। চোৱা, (কল্প) বৃক্ষত এয়া সৰস্বতী বহি আছে, ৰাজযোগ শিকি আছে আকৌ তেওঁ গৈ লক্ষ্মী হয়গৈ, ধন-সম্পত্তিৰ দেৱী। ইয়াত স্বাস্থ্য, সম্পত্তি, সুখ সকলো আহি যায়। এয়াতো পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ বাহিৰে অন্য কোনেও দিব নোৱাৰে। তেওঁ হৈছে হেভেনলি গড ফাদাৰ (স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতা)। এতিয়া চোৱা, মম্মাই সেৱা কৰি আছে। যদি ক'ৰবাত মম্মাক নিমন্ত্ৰণ দিয়ে তেন্তে প্ৰথমে তেওঁলোকে মম্মাৰ কৰ্তব্যক জানিব লাগে। প্ৰথমতে জ্ঞান লাগে - এওঁ কোন? দুনিয়াইতো নাজানে। কয় কৃষ্ণই গালি খালে। কিন্তু এয়াটো হ'ব নোৱাৰে, অসম্ভৱ হয়। সকলোতকৈ বেছি গালি খাওঁতা হৈছে শিৱবাবা, দ্বিতীয়তে গালি খাওঁতা হৈছে ব্ৰহ্মা। কৃষ্ণ আৰু ব্ৰহ্মা। কিন্তু কৃষ্ণকতো গালি দিব নোৱাৰে। মনুষ্যই এইটো নাজানে যে জ্ঞানৰ দেৱী সৰস্বতীয়ে ভবিষ্যতে ৰাধা হয়গৈ। সময়স্বৰৰ পিছত লক্ষ্মী হয়, ধন-সম্পত্তিৰ দেৱী। তেওঁ স্বাস্থ্য, সম্পত্তি, সুখ সকলো পাই যায়। তোমালোকৰ বুজোৱাৰ বহুত নিচা থকা উচিত। মম্মা কোন হয় - এয়া বুজাবলগীয়া হয় নহয় জানো। এয়া হৈছে সৰস্বতী, ব্ৰহ্মাৰ জীয়ৰী মুখ বংশাৱলী। ভাৰতবাসীয়ে একোৱে নাজানে। জ্ঞান নাই। অন্ধ শ্ৰদ্ধা বহুত। ভাৰতবাসীৰ অন্ধবিশ্বাস বহুত আছে। পূজা কাক কৰে, এইটোও নাজানে। খ্ৰীষ্টিয়ানসকলে খীশুখ্ৰীষ্টক জানে। কেৱল ভাৰতবাসী হিন্দুয়ে নাজানে। অন্ধশ্ৰদ্ধাৰে পূজা কৰি থাকে, অক্যুপেশ্বচনৰ (কৰ্তব্যৰ) কথা একোৱেই নাজানে। কল্পৰ আয়ুস দীঘলীয়া কৰি দিয়াৰ কাৰণে একোৱে বুজি নাপায়। ইছলামী, বৌদ্ধী আদি পিছত আহিছে। তেওঁলোকৰ আগতে নিশ্চয় এই দেৱতাসকল থাকিব। তেওঁলোকো ইমান সময়ে থাকিব। অন্য সকলোবোৰ ধৰ্মক আধাকল্প লাগে যেতিয়া এইটো ধৰ্মকো আধা কল্প দিব লাগিব। লাখ লাখ বছৰ বুলিতো ক'ব নোৱাৰি। তোমালোকে জগত অশ্বাৰ মন্দিৰলৈ গৈ বুজাবা - এই জ্ঞানৰ দেৱীগৰাকীক এই জ্ঞান কোনে দিলে? এনেকৈতো নক'ব যে কৃষ্ণই জগত অশ্বাক জ্ঞান দিলে। কিন্তু এয়াও তেওঁলোকেহে বুজাব পাৰিব যাৰ ভাল অভ্যাস আছে। কিছুমানৰ দেহ অভিমান বহুত। কোনোবা নহয় কোনোবা মিত্ৰ সমন্ধীৰ স্মৃতিলৈ আহি থাকে। পিতাই কয় - অন্যক স্মৃতিলৈ আনিলে মোৰ স্মৃতি পাহৰি যাবা। তোমালোকে গোৱাও যে অন্যৰ সংগ এৰি এজনৰ সংগতে থাকিম। তেওঁতো এতিয়া ইয়াত বহি আছে। বাবা মই আপোনাৰ, আপোনাৰ মতত চলিম। এনেকুৱা কোনো কৰ্ম নকৰো যাৰ বাবে নাম বদনাম হ'ব। বহুত সন্তানে এনেকুৱা কাম কৰে যাৰ দ্বাৰা নাম বদনাম হয়। যেতিয়ালৈকে কোনোৱে নুবুজে তেতিয়ালৈকে গালি দি থাকে। জনাজাতো হৈ যায়। হে প্ৰভু তোমাৰ লীলা বুলি গোৱা হয় নহয় জানো। কিন্তু সন্তানসকলে বুজিব পাৰে, আৰু কোনোৱেও নাজানে। পিতাই কয় - সন্তানসকল, মইতো নিষ্কাম সেৱা কৰো। অপকাৰীসকলৰো উপকাৰ কৰো। ভাৰতকে সোণৰ চৰাই কৰি তোলো। প্ৰথম নম্বৰৰ উপকাৰ কৰোঁতা হওঁ। কিন্তু মনুষ্যই মোক সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ বহুত গালি দিয়ে। মইতো তোমালোক সন্তানসকলক জ্ঞান দিওঁ। এই জ্ঞান যন্তোত আসুৰি সম্প্ৰদায়ৰ বিধিনি বহুত আহে। পিতাইতো বুজায় - মিসকল সন্তানে ভালকৈ বুজি নাপায় তেওঁলোকৰ কাৰণেই বদনাম হয়। গ্লানি কৰায়। কিছুমান সন্তানেতো বহুত ভাল চাৰ্চিচ (সেৱা) কৰে আৰু কোনোবাই ডিচচাৰ্চিচ(অহিত) কৰে। এফালে কোনোবাই সৃষ্টি কৰিলে আনফালে ধ্বংসও কৰে কিয়নো জ্ঞান নাই। এইয়া সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। যিয়ে পূৰ্ণ ৰীতিৰে বুজি নাপায় তেওঁলোকক বুজাব লাগে। দয়াতো কৰিব লাগে নহয় জানো। পিতাৰ হৈ উত্তৰাধিকাৰ নল'লে তেন্তে তেওঁ কি কামৰ হ'ল। পিতাক পাইছা যেতিয়া সম্পূৰ্ণ পুৰুষাৰ্থ কৰি উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে, শ্ৰীমতত চলিব লাগে। এনেকুৱা কৰ্তব্য কৰিব নালাগে যাৰ দ্বাৰা পিতাৰ গ্লানি হয়। পিতাই জানে কাম, ক্ৰোধ এইবোৰ মহা শত্ৰু। এইবোৰে নাকে কাণেধৰি থাকে। এয়াতো হ'বই। সেয়া অতিক্ৰম কৰি যাব লাগে। কোনোবাইতো নাম-ৰূপত আৱদ্ধ হৈ পৰে। সকলো সন্তানতো একে নহয়। পিতাই তথাপিও সাৱধান কৰে - সাৱধান হৈ থাকিবা! এনেকৈ দুষ্কাৰ্য কৰি যদি নিন্দা কৰোৱা তেন্তে পদ ব্ৰষ্ট হৈ যাব। শক্তিশালীৰ লগত মায়াইও শক্তিশালী হৈ যুদ্ধ কৰে। পিতাক স্মৰণ কৰি থাকোতেই মায়াৰ ধুমুহাই ক'লৈ লৈ যায়। কিছুমান সন্তানে সঁচা কথা নকয়। বাবাৰ পৰা ৰায়ো নিবিচাৰে। অবিনাশী চৰ্জনৰ (চিকিৎসকৰ) পৰা একো লুকুৱাব নালাগে। যদি নোকোৱা তেন্তে আৰুহে বৃদ্ধি হৈ যায়। এনেকুৱা নহয় যে বাবাই সকলো জানে, সকলো বুজে। নহয়, তোমালোকে যি অৱজ্ঞা কৰা সেয়া আহি কৈ দিয়া - শিৱবাবা মোৰ দ্বাৰা এইটো ভুল হৈ গ'ল, ক্ষমা বিচাৰিছো। ক্ষমা নুখুজিলে ভুল হৈয়ে থাকিব। অৰ্থাৎ নিজৰ শিৰত পাপৰ বোজা বৃদ্ধি হৈ থাকিব। পিতাইতো বুজায় যে কল্প-কল্পান্তৰৰ বাবে নিজৰ পদ ব্ৰষ্ট নকৰিবা। যদি এতিয়া উচ্চ পদ গঢ়ি নোলোৱা তেন্তে কল্প-কল্পান্তৰৰ বাবে এনেকুৱা অৱস্থা হ'ব। এইয়া হৈছে জ্ঞান। বাবাই জানে কল্পৰ আগৰ দৰে ৰাজ্য স্থাপনা হৈ আছে। বাপদাদাই ভালদৰে বুজি পায়। এওঁ তথাপিও মুৰব্বী সন্তান হয়। মাতাসকলৰ মহিমা

বঢ়াব লাগে, মাতাসকলক আগত ৰখা হয়। গোপসকলক বুজায় যে মাতাসকলক আগত লৈ যোৱা। গোপসকলেও বহুত সেৱা কৰিব পাৰে। চিত্ৰ লৈ বুজোৱা - উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে এই ভগৱান। তাৰ পিছত আছে ত্ৰিমূৰ্তি - ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰ। এওঁলোকৰ ভিতৰতো উচ্চ কোন হয়, কাৰ নাম আছে? সকলোৱে ক'ব প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা, যাৰ দ্বাৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। শংকৰ বা বিষ্ণুক পিতা বুলি কোৱা নহয়। তেওঁলোকৰপৰা কোনো উত্তৰাধিকাৰ পোৱা নাযায়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা বুলি তেওঁক কোৱা হয়। তেওঁৰ পৰা কি উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়? ব্ৰহ্মা হৈছে শিৱবাবাৰ সন্তান। শিৱবাবা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, স্বৰ্গ স্হাপন কৰোঁতা। তেন্তে, নিশ্চয় স্বৰ্গৰ বাবে শিক্ষা পোৱা যায়। এইয়া হৈছে ৰাজযোগৰ বাবে মত। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা পিতাই শ্ৰীমত দিয়ে। এইয়া হৈছে দেৱতা হ'বৰ বাবে। ব্ৰহ্মাকুমাৰী তথা শ্ৰীলক্ষ্মী, ধন-সম্পত্তিৰ দেৱী। সেয়া ব্ৰাহ্মণ আৰু সেয়া দেৱী-দেৱতা। নিৰাকাৰী দুনিয়াত সকলো আত্মা থাকে। সন্তানসকলকতো বহুত বুজোৱা হয়, কিন্তু কোনোবা বুজোতাইহে বুজি পায়। মনুষ্যতো অন্ধবিশ্বাসৰ কবলত পৰি সন্ন্যাসী, গুৰুৰ অনুগামী হয়। তেওঁলোকৰ পৰা কি পাব, সেইটোও নাজানে। শিক্ষকেতো তথাপিও জানে যে কি পদবী পাব। বাকী যাৰ অনুগামী হয় তেওঁৰ পৰা কি প্ৰাপ্তি হয়, সেয়া একোৱে নাজানে। এইয়া হৈছে অন্ধশ্ৰদ্ধা, অনুগামীতো নহয়ই। তেওঁলোকেও তোমালোকক তেওঁলোকৰ দৰে কৰি তুলিব নোৱাৰে নতুবা তোমালোক তেওঁলোকৰ দৰে হোৱা। লক্ষ্য উদ্দেশ্যে কি - সেয়া একোৱে নাজানে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) সংগ দোষৰপৰা সদায় সাৱধানে থাকিব লাগে। সঁচা পাঠ পঢ়ি সঁচা আয়ৰ ভঁৰাল জমা কৰিব লাগে।

(2) খোজে প্ৰতি বাবাৰ শ্ৰীমতত চলিম - এনেকৈ নিজৰ সৈতে প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে।

বৰদান: একব্ৰতাৰ ৰহস্যক জানি বৰদাতাক ৰাজি কৰাওঁতা সৰ্বসিদ্ধি স্বৰূপ হোৱা
বৰদাতা পিতাৰ ওচৰত সীমাহীন বৰদান আছে, যিয়ে যিমান ল'ব বিচাৰে খোলা ভাণ্ডাৰ হয়। এনেকুৱা
খোলা ভাণ্ডাৰৰ পৰা কোনো সন্তান সম্পন্ন হয় আৰু কোনো যথা-শক্তি সম্পন্ন হয়। সকলোতকৈ বেছি
জোলোঙা ভৰাই দিয়াত ভোলানাথ বৰদাতা ৰূপে আছেই, কেৱল তেওঁক ৰাজি কৰাৰ বিধি জানি ল'লে
সকলো প্ৰাপ্তি সিদ্ধি হৈ যাব। এটা শব্দ বৰদাতাৰ অতি প্ৰিয় - একব্ৰতা। সংকল্প, স্বপ্নতো দ্বি-ব্ৰতা নহ'ব।
বৃত্তিত এইটো থাকিব লাগে - মোৰটো এজনেই দ্বিতীয় কোনো নাই, যিয়ে এই ৰহস্যক জানিব তেওঁৰ
জোলোঙা বৰদানেৰে ভৰপূৰ হৈ থাকে।

ম্লোগান: মন আৰু বাণী দুয়োটা সেৱা একে লগে কৰিলে দুগুণ ফল প্ৰাপ্ত হৈ থাকিব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!